

hvor et mere strafbart Forhold end det sidstnævnte maa siges at finde Sted fra Dommerens Side, t. Ex. naar en Fængsling forlænges, for at udpresse en Tilstaaelse eller decreteres paa Grund af Indicier, der aabenbart ere aldeles utilstrækkelige til at begrunde Mistanke for en Forbrydelse, hvorfor Fængsling lovmedholdelig kan finde Sted, eller andre lignende Tilfælde, hvor Dommeren ikke kan have været blind for, at den rettlige Besøielse for Fængslingen ikke er tilstede, og at Fængslingen forsaavidt er lovstridig, men hvor det dog ikke tør statueres, at han har villet begaaet noget i og for sig eller materielt uretfærdigt, idet det nemlig meget vel er muligt, at han kan have meent ved den i og for sig lovstridige Handling at fremme Opdagelsen af Forbrydelse, som han er moralst overbevist om ere begaaede, at værne om Retsikkerheden i sin Jurisdiktion o. s. v. I saadanne Tilfælde, hvor der er mere end en formel Overtrædelse af Bestemmelserne i Grundlovens §§ 85 og 86 eller en feilagtig Lovfortolkning, Mangel paa Skjønsmhed eller Konduite tilstede, bør formeentlig en alvorligere Straf anvendes end den i Udkastets § 140 foreskrevne, og ligesom efter Omstændighederne Embedsfortabelse synes at maatte kunne idømmes, navnlig i Gjentagelsestilfælde, saaledes bør Straffen formeentlig ikke i noget Tilfælde være ringere end simpelt Fængsel i nogen Tid. Man har paa den anden Side dog meent at burde aabne Afgang til at gaae ned indtil 1 Maanedes simpelt Fængsel, og har man herved, foruden den Betragtning at Tilfældet dog er af en væsentlig ringere Strafbarhed end den bevidste Uretfærdighed, der omhandles i Udkastets § 118, navnlig høvt for Die, at det mulig turde være egnet til at sikkre Bestemmelsen en ikke altfor sjelden Anvendelse, at Straffens Minimum sættes nogenlunde lavt. I modsat Fald turde der maaskee være nogen Grund til at frygte for, at i Praxis Udkastets § 140 vilde blive bragt til Anvendelse i flere Tilfælde, der vel kunne kvalificere sig til at anses efter § 122.

Nær beslægtet med den i § 118 omhandlede Forbrydelse, at en Dommer gjør sig skyldig i bevidst Uretfærdighed, er det Tilfælde, at

en Embedsmand foranlebig, beslutter eller fortsætter en criminel Undersøgelse mod Nogen, hvis Usthyldighed er ham bekendt, eller forsætlig lader en ifkendt Straf fuldbyrde med Tilfidesættelse af de med Hensyn til Dommens Prøvelse ved høiere Ret eller Venaadning gjældende Regler, og man har derfor ved i Udkastets § 125 at sætte Straffen for dette Forhold væsentlig taget Hensyn til Straffebestemmelsen i § 118. Embedsfortabelse bør her formeentlig ligeledes altid finde Sted, men man har meent, at Minimum af Tillægsstraffen her burde sættes endeel lavere, nemlig til 3 Maanedes simpelt Fængsel, end i § 118, hvor den laveste Grad er simpelt Fængsel i 1 Aar, navnlig med Hensyn til, at den i § 125 omhandlede Forbrydelse kan begaaes af Andre end Dommere, der fortrinsviis bør rammes af en haard Straf for enhver Uretfærdighed, og at Indledelsen af en blot Undersøgelse mod en Person, fornemmelig naar den ikke angaaer en Sigtelse for nogen betydelig Forbrydelse, men t. Ex. kan en Bødesag, ikke just altid vil have en saadan prægnant Charakter af Uretfærdighed, som den i § 118 omtalte Dommervirksomhed, der ligefrem gaaer ud paa at forurette Nogen. Man har isøvrigt med Hensyn til det i § 125 2det Stykke ommeldte Forhold, ubetimelig at lade en Dom fuldbyrde, sundet Anledning til i Paragraphens 3die Stykke at give en særlig Straffebestemmelse for, og derved mere at fremhæve, det Tilfælde, at Saadant skeer af Uagtsomhed, hvilket vel kan tænkes, istedetfor at henvise til en Anvendelse af den almindelige Bestemmelse i Udkastets § 140 om Straf for Uagtsomhed og Skjodesløshed i Embedsforrelse. — Modfætningen til den forsættelige Forsøgelse af en Usthyldig er det i § 126 omhandlede Forhold, at en Embedsmand, hvem det særligt paaligger at virke til Straffemagtens Haandhævelse, med Forsæt tilfidesætter denne Pligt, men dette sidste Forhold synes dog i det Hele at egne sig til en ikke lidet ringere Straf, forsaavidt her ikke er Tale om nogen Uretfærdighed imod Enkeltmand, ligesom Motiverne til saadan Embedsforfømmelse — forudsat at ikke Bestikelse finder Sted, i hvilket Tilfælde en meget strengere Straf bør komme til Anven-